

Čís. 11303.

Knihovně nevložené úroky z knihovně zajištěné jistiny mohou být uhrazeny z nejvyššího podání jen v rámci jistoty pro vedlejší závazky.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, R I 1032/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud prvního stolu v knihovním pořadí Antonínu M-ovi jistinu 6.000 Kč a v rámci vedlejších závazků do výše 600 Kč poplatků z dluhopisu atd. do výše 600 Kč, nepřikázal mu však další příslušenství požadované v přihlášce v pořadí jistiny, poněvadž ani útraty ani úroky nebyly zavtěleny. Rekursní soud přikázal Antonínu M-ovi ještě nedoplatek útrat povolení exekuce, útraty předložení dražebních podmínek a 7% úroky z jistiny. Důvody: Nepřikázání soudně určených nákladů na rozepři a exekuci a úroků uvedených v přihlášce v pořadí jistiny stalo se neprávem, neboť to, že úroky a útraty nejsou zavtěleny, jest nerozhodné. Ustanovuje totiž § 17 knih. zák., že tříleté zadrželé úroky ze smlouvy nebo ze zákona mají stejnou přednost s kapitálem, a § 216 druhý odstavec ex. ř., že soudně určené náklady na rozepři a exekuci a úroky ze smlouvy nebo ze zákona, jež nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy, mají stejnou přednost s jistinou. Dalším dokladem pro to jest ustanovení § 217 čís. 2 ex. ř., podle něhož starší úroky jest zapraviti jen, pokud mají právo zástavní. Bylo proto přiznati v pořadí jistiny 7% úroky 606 Kč, poněvadž smluvní závazek k jejich placení jest osvědčen dluhopisem ze dne 28. listopadu 1929 k přihlášce připojeným a kromě toho i předloženým rozsudkem pro zmeškání, kterým vykázány útraty vtělení dluhopisu 72 Kč a útraty spóru 296 Kč 50 h a výše exekučních útrat 123 Kč 90 h a 308 Kč 70 h zřejmě ze spisů. Poplatek dluhopisu a vkladné z něho v částce 122 Kč bylo přiznati v rámci vedlejších závazků, které o výlohách těch se zmiňují.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Na exekučně prodané nemovitosti vázlo pod pol. 4 a 6 zástavní právo pro pohledávku Josefa M-a 6.000 Kč s vedlejšími závazky do 600 Kč, která pohledávka byla převedena po dražbě na Antonína M-a (pol. 17). Pod položkou 9 bylo poznamenáno na základě rozsudku ze dne 8. července 1930 a usnesení o povolení exekuce ze dne 8. září 1930 zahájení dražebního řízení na nemovitost k vydobytí vykonatelného pohledávání Josefa M-a 6.072 Kč se 7% úroky ze 6.000 Kč od 1. prosince 1929 a s útratami 296 Kč 50 h a 123 Kč 90 h. Z pozemkové knihy nebylo zřejmo, že obě pohledávky jsou totožné co do jistiny. K rozvrhu

nejvyššího podání přihlásil Antonín M. pohledávku, kterou mu postoupil Josef M., tedy pohledávku pod pol. 4 a 6 zástavním právem pojištěnou, pod pol. 17 na něho převedenou s úroky, s útratami dlužního úpisu a vkladu, rozsudku a exekuce. Na doklad předložil dlužní úpis z 28. listopadu 1929 a rozsudek ze dne 8. července 1930, podle kterého byl žalovaný Adolf M. odsouzen zaplatiti žalobci Josefu M-ovi 6.072 Kč se 7% úroky z 6.000 Kč od 1. prosince 1929 a útraty sporu 296 Kč 50 h. Že tato pohledávka jest totožná s pohledávkou pod položkou 4, 6 a 17 v knihovním výpisu uvedenou a k rozvrhu přihlášenou, nevyplývalo z předložených listin, ba nebylo ani tvrzeno. K rozvrhovému roku se nikdo nedostavil. Exekuční soud při rozvrhu správně přihlédl ku přihlášené pohledávce na základě výpisu z pozemkové knihy, který nebyl napaden, a to pokud šlo o jistinu a útraty dlužního úpisu a vkladu v mezích kauce pro vedlejší závazky, neprávem však, pokud šlo o útraty sporu a exekuce, neboť, jak řečeno, ani z pozemkové knihy ani ze spisů nevyplývalo, že tyto útraty byly příslušenstvím oné pohledávky (§ 216, druhý odstavec ex. ř.) a právem nepřihlížel k přihlášeným úrokům, neboť podle pozemkové knihy zástavní právo pro úroky z oné pohledávky nebylo zřízeno a úroky mohly býti uhrazeny jen v rámci jistoty pro vedlejší závazky (sb. n. s. čís. 303). Částkou 6.600 Kč Antonínu M-ovi přiřknutou byla vyčerpána částka, pro niž byla hypotéka zřízena na jistinu i na jistotě pro vedlejší závazky. Proti tomuto přiřknutí podali rekurs Antonín M. jako hypotekární věřitel a Josef M. jako vymáhající věřitel. Tento neměl práva k rekursu, neboť oním rozhodnutím v rozvrhovém usnesení nebyl zkrácen, nejsou již věřitelem této pohledávky, a pro podání rekursu z jiného důvodu dle § 234 ex. ř. nebylo podmínek. Rekursní soud neprávem vyhověl jejich rekursu, neboť Josef M. nebyl k němu oprávněn a hypotekární věřitel Antonín M. neprokázal, že účtovaná pohledávka je totožná s pohledávkou z rozsudku shora zmíněného a pro úroky nebyla hypotéka zřízena, leda jen v jistotě pro vedlejší závazky. A ta byla vyčerpána. Zadnější hypotekární věřitelé Josef a Antonie B-ovi nepodali rekurs proti usnesení exekučního soudu a nemohou doháněti to, co tehdy zameškali. Tvrdí, že usnesení rekursního soudu jest zmatečné. Jaký zmatek ve smyslu § 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř. by tu byl a v čem by spočíval, nelze seznati. Ale usnesení rekursního soudu je nesprávné z důvodů shora uvedených a proto byl dovolací rekurs shledán odůvodněným. Mohlo mu však býti vyhověno jenom částečně, neboť usnesení exekučního soudu nemohlo býti přezkoumáno v bodech, ve kterých nebylo napadeno. Proto bylo obnoveno.

Čís. 11304.

Soudu rozhodujícímu o povolení prozatímního opatření jest zkoumati, zda tvrzený soukromoprávní nárok vyplývá podle zákonných předpisů ze skutkových okolností návrhovatelem uvedených a osvědčených, předpokládajíc, že budou v následujícím sporu prokázány.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, R I 1033/31.)